

Prima instanță - Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. : A. Cucerescu)
Instanța de Apel - Curtea de Apel Bălți (jud. : S. Procopciuc, E. Grumeza, N. Chircu)

ÎNCHEIERE

2 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Maria Ghervas
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Djulai Elena, Zambilovici Iosif și Zambilovici Lidia,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Djulai Elena, Zambilovici Iosif, Zambilovici Lidia către judecătorul Diaconu Mihail, Agheev Dmitrii privind constatarea faptului cu valoare juridică.

împotriva deciziei din 12 martie 2019 a Curții de Apel Bălți, prin care a fost respins apelul declarat de Djulai Elena, Zambilovici Iosif și Zambilovici Lidia și menținută hotărârea din 24 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru

c o n s t a t ă :

La 25 aprilie 2017, Djulai Elena, Zambilovici Iosif și Zambilovici Lidia s-au adresat în instanța de judecată cu cerere de chemare în judecată împotriva judecătorul Mihail Diaconu, Agheev Dmitrii ulterior concretizată au solicitat de a constata faptul că, în dispozitivul hotărârii nr. 2-96/12 judecătorului Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău, Mihail Diaconu, din 4 octombrie 2012, lipsește cifra sumei datoriei totale în ei moldovenești și se încasează taxa de stat în mărime de 124 000 (o sută douăzeci și patru de mii) lei;

de a constata faptul că, la pct. 9 al contractului de împrumut cu ipotecă din 12 septembrie 2008, înregistrat la OCT Chișinău la 15 septembrie 2008 sub nr. 0100/08/70416 pentru obiect cu nr. cadastral 0100.520.076.02. (lit. G) a fost stabilită valoarea contractuală a bunului ipotecat în mărime de 4 368 555 (patru milioane trei sute șaiszeci și opt de mii cinci sute cincizeci și cinci) lei;

de a constata faptul că, taxa de stat în cauza civilă nr. 2-96/12 cu privire la realizarea dreptului ipotecar la 4 octombrie 2012 conform art. 3 alin.(1) lit. e/1) din Legea Nr. 1216 din 03.12.1992 taxei de stat urma să constituie 21 843 (douăzeci și unu de mii opt sute patruzeci și trei) lei.

În motivarea cererii reclamanții au invocat că, solicită constatarea faptelor pentru a avea posibilitatea să depună cerere de revizuire împotriva deciziilor irevocabile în cauza civilă nr. 2-96/12 din 12 septembrie 2008 la cererea lui Agheev Dmitrii împotriva Lidiei Zambilovici cu privire la încasarea sumei în baza contractului de

împrumut cu ipotecă.

Prin hotărârea din 24 mai 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru cererea de chemare în judecată depusă de Djulai Elena, Zambilovici Iosif, Zambilovici Lidia către judecătorul Diaconu Mihail, Agheev Dmitrii privind constatarea faptului cu valoare juridică, s-a respins ca fiind nefondată.

Pentru a hotărî astfel, instanța a conchis că, cerințele reclamanților de constatare a faptului nu constituie fapte cu valoarea juridică, care urmează a fi constatate. Contractul de împrumut cu ipotecă din 12 septembrie 2008, înregistrat la OCT la 15 septembrie 2008 sub nr. 0100/08/70416 a fost obiect de examinare în instanța de judecată, asupra căreia instanța de judecată s-a expus prin hotărârea nr. 2-96/12 din 4 octombrie 2012, hotărâre menținută li de instanța ierarhic superioară.

Instanța a constatat că, legalitatea actelor a fost verificată de instanța de judecată, iar conținutul actelor de dispoziție emise de instanța de judecată, nu poate constitui obiect de examinare or constatare a anumitor fapte prin acțiunea înaintată de reclamanți.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 29 mai 2019, Djulai Elena, Zambilovici Lidia și Zambilovici Iosif au declarat apel împotriva hotărârii din 24 mai 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru solicitând casarea hotărârii instanței de fond și pronunțarea unei noi prin care să fie admisă cererea depusă de Djulai Elena, Zambilovici Lidia și Zambilovici Iosif.

Prin încheierea din 30 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, cererea de apel depusă de Djulai Elena, Zambilovici Lidia și Zambilovici Iosif a fost acceptată pe rol.

Prin încheierea din 12 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, cauza civilă a fost expediată Curții Supreme de Justiție, pentru soluționarea cererii de strămutare a cauzei într-o altă instanță egală în grad.

Prin încheierea din 5 decembrie 2018 a Curții Supreme de Justiție, s-a admis cererea de strămutare a cauzei într-o altă instanță egală în grad.

S-a strămutat cauza civilă, la Curtea de Apel Bălți, pentru judecare în ordine de apel.

Prin decizia din 12 martie 2019 a Curții de Apel Bălți a fost respinsă cererea de apel depusă de Djulai Elena, Zambilovici Lidia și Zambilovici Iosif și menținută hotărârea din 24 mai 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru.

La 9 iulie 2019, Djulai Elena, Zambilovici Lidia și Zambilovici Iosif au declarat recurs împotriva deciziei din 12 martie 2019 a Curții de Apel Bălți și hotărârii din 24 mai 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru solicitând admiterea recursului, casarea hotărârilor instanțelor ierarhic inferioare și emiterea unei noi decizii prin care cererea depusă de Djulai Elena, Zambilovici Lidia și Zambilovici Iosif să fie admisă.

În motivare a indicat că examinând apelul instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și astfel nu a ținut cont de prevederile art. 373 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Recurenții au invocat că, instanțele ierarhic inferioare examinând cauza nu au dat o apreciere corectă cerințelor înaintate prin prezenta acțiune și nu au combătut sub nici o formă argumnetele invocate la examinarea cauzei în fond.

Concluzia instanței de apel este în contradicție cu situația de fapt a cauzei astfel că, instanța a examinat cauza superficial fără a constata și elucida circumstanțe importante pentru soluționarea corectă a cauzei.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează

că Curtea de Apel Bălți a pronunțat dispozitivul deciziei la 12 martie 2019.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit avizului de recepție, recurenții au recepționat decizia motivată a instanței de apel la 15 mai 2019 (f.d. 40 Vol. II).

Cererea de recurs a fost declarată la 9 iulie 2019, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Astfel, la 8 august 2019 instanța de recurs a comunicat intimațiilor copia recursului. Potrivit avizelor de recepție Diaconu Mihail a recepționat copia recursului la 15 august 2019, iar Agheev Dmitrii la 20 august 2019 (f. d. 57-58 Vol. II).

În termenul acordat referință asupra recursului intimații nu au depus.

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Potrivit art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Djulai Elena, Zambilovici Lidia și Zambilovici Iosif nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Djulai Elena, Zambilovici Lidia și Zambilovici Iosif.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu

Maria Ghervas

Dumitru Mardari